Коли богиня строга до домівок наших
Спускається, здалека чути шуми
Крила, і льодова летюча тінь від нього
Мовчання моторошне всюди ширить.

І похиляють люди чола, і ридання
З жіночих серць вихоплюється глухо.

Так гасне в верховітті кожен рух і подих,
Коли гроза нависне над лісами.

Недвижні, ніби кам'яні, стоять дерева,
Лише струмка лункого чути скаргу.

Вона ввійшла, іде, торкнулась — і розкішні
Кущі, не оглядаючися, валить;

Вона колосся косить біле, виногрона
Зелені рве, ясирить наречених
І їх, дітей, що під крилом похмурим з сміхом
До сонця і до ігор тягнуть руки.

Сумні доми, де ти, бліда, німа богине,
Перед лицем батьків погасиш юність!

Покої, де бриніли шепіт, сміх і свята,
Не будуть наче гнізда птиці в травні;

Уже не буде там ростучих, радих років,
Любові ревної, танків весільних;

Там — тінь, і зацілілі старіють — в чеканні
На грім твого, богине, повороту.

---

* Смерть (латин.).